

Libris .RO
Resept pentru Cameni la casă
SEBASTIAN LĂZĂROIU

Când Dumnezeu nu mai iubește

CUPRINS

Dumnezeu cu pene	11
Ochi de păun	19
Apucații.....	31
Tara Cedrilor	39
Maira	48
Moara nebunilor	54
Brel Tereu	59
Răpirea.....	64
Întâlniri astrale	68
Speranța.....	73
Comos al lui Elohim	77
Condurii Harlemei.....	82
Tâlharii	88
Cafeaua	92
Flăcări în Maira	110
Tainele	116
Ara și Inocelsio.....	123
Cureaua	130
Ilar și Comos, la răscrucă	140
Ciuperca iubirii	146
Matca	152
Joi de dimineată	161
Plecarea	172
Floarea florilor	181

Sfintele	188
Martha	195
Respect pe Pietrele vieții și cărți	205
Plaja	211
Decretul	220
Airbag	226
Dreptaculii	234
Ziua cea grozavă	245
Fanto-Mel	253
Moartea	261
Fiul lui Elohim	271
Nebunia	277
Clătită	285
Lupta cu Răul	309
POST-SCRIPTUM LA ȚARA CEDRILOR	329
FINALUL POVEȘTII	339

Țara Cedrilor e condusă de trei frați (Triada), Kadur, Tan-Mas și Inocelsio, și de sora lor, Azelia, soața lui Kadur (*passions incestueuses*).

Pe o tablă de șah, Kadur stă în pătrățica regelui, Azelia pe a reginei, sau, la fel de bine, invers; Tan-Mas ar lua forma unui turn țeapăn, iar Inocelsio, a unui biet nebun țuguiat.

Kadur are nasul coroiat, e zăbavnic și rigid, Tânjind să fie mai rege între regi.

Tan-Mas ar trage la cântar cam trei sute de livre și-n acest recipient greu fierbe neîndurarea față de slugi și de femei. Accidental, toate poftele i-au suit în stomac și-n cerul gurii, și-acolo au înțepenit.

Inocelsio e fragil, ezitant, adeseori romantic. El conduce pe ascuns secta lubrigonilor, împotriva obiceiurilor vremii. Ar fi putut fi la fel de bine femeie, într-o lume mai potrivită firii sale. Posibil să aibă și o aluniță pe umărul stâng.

Azelia seamănă cu profesoara de chimie, cuprinsă de nevroza vârstei mijlocii, cu apucături de vrăjitoare reprimată, respirând putere și râvnă.

În Țara Cedrilor trăiesc și oameni simpli, cu frică de Dumnezeu, cum sunt Ara, Das, Maloran și Ratator.

Ara e o femeie Tânără, singură și înțeleaptă. Are un copil neastâmpărat, Das. În jurul simplității ei gravitează tăcerea unui zeu morocănos, aspect al lui Elohim.

Ratator s-a născut să fie un potcovar lovit de vremi. Poartă de grija unui şobolan sau şobolanul îl veghează pe el, nu e limpede.

Maloran are scris în destin să poarte cel mult un șoșon, numai unul, de hotoman.

Regele Cetății Maira e Scofyrex. Cu Lemna el are trei fii, Ilar, Mong și Comos, toți trei proști. Oricum, nu-s toți ai lui.

Scofyrex, bătut pe față unui bănuț de tinichea, e efigia unui labrador. Rege și nu prea, s-ar zice, dar lumea nu știe. Îl adoră pe zeul Deoros, fiindcă nu-i dă și nu-i cere.

Lemna s-a zămislit din neam de cedreni (ruda lui Kadur), deci încinătoare lui Elohim.

Mong se pregătește de o viață scurtă, degeaba.

Ilar e nervos, imprudent, cu inimă dârză, tot degeaba.

Comos are o sensibilitate aparte și-l poartă în suflet, însă chiar să prindă de veste, pe Elohim. Trebuie să fie un om însemnat.

Pe lângă toți aceștia, Mirascolos și Shamir sunt doi oaspeți nepoftiți în Maira și în Țara Cedrilor, coborâți tocmai din Îndepărțatul Orient. De fapt, Mirascolos se întoarce, doar Shamir vine. Înalți și tineri, plini de pasiuni mistuitoare, un fel de altoiuri de cedri, sub pecetea amantlăcului arzător.

Mirascolos e un vrăjitor teribil, îmbătat de putere și făcător de intrigi.

Shamir se vădește a fi doar umbra virtuților care-i lipsesc lui Mirascolos.

Celealte personaje sunt episodice, deși ar merita menționarea, la două capete opuse, **Brel Tereu**, cel sfânt și imoral, și **Harlema**, inocenta desfrânată, amândoi robiți slavei de sine și clinchetului de arginți. Lui Brel Tereu îi place să tortureze, Harlema iubește periculos de mult florile.

DUMNEZEU CU PENE

Trecuseră cinci luni din ziua în care Elohim nu i-a mai iubit pe oameni, iar ziua aceea era una și aceeași zi, ruptă dintr-un cerc monoton de răsăriri și apusuri. Pic de vânt nu mai fosnea prin sălciiile aplecate dinaintea apelor nemîșcate. Nici un strănut de boare nu mai stârnea luciul bălților, iar marea încremenise către zări în oglinda cerului. Deasupra, pădurea de cedru cu plămâni secătuiți privea neputincioasă nisipul prăvălit peste țărmurile joase.

Bătrânul Brel Tereu, cioplind în toiag, mormăia somnamblic: „Dumnezeu nu ne mai iubește. Zorii sunt aspri, amiezile uscate, serile dogoritoare în Țara Cedrilor...“ Nimeni nu-l mai asculta, dar nici el nu mai asculta de mult pe nimeni, căci vârsta-i slăbise auzul, iar dacă mai vorbea cu câte unul era doar de frica singurătății.

– Azi nu s-a mișcat nici o frunză, îl anunță Ara, fără să-l privească, după ce-i lăsă bolul cu fieretură în fața genunchilor.

El o văzuse cu coada ochiului, ea se ferise din răspunderi să-i atingă mantaua ponosită, cândva de un alb imaculat.

– Măcar nu mai am ochii uscați, răsunse într-o doară bătrânul, părând s-o ticluiască și de data asta.

Mâneca trecută peste colțul pleoapelor i se umezi, luând cu ea parcă și căutătura vinovată de sub sprâncenele stufoase.

De pe o dună, la vale, Das se aprobia, trăgând de sforicică un zmeu, fără să-l poată ridica nici măcar o palmă deasupra capului. Grăunțele de nisip se înghesuiau una în alta pe malul mării, iar peștii înnotau singuratici printre ierburi de gumă verzi-maronii.

– Ne întoarcem în pădure, mai zise liniștită Ara și-apoi îl privi lung pe bătrân, ca și cum ar fi bănuit că-i tare de urechi.

– Ne-ntoarcem, ne-ntoarcem... gângăvi Tereu printre plescături, deși el n-avea unde se întoarce. Al tău e copilul?

Ara se uită după băiețandrul cu părul ars și moale, de parcă atunci descoperise că are un copil. „Blestemat!”, își înăbuși ea gândul, amintindu-și de surdul cu trupul învăluit într-o manta zdrențuită din vremurile când tăia și spânzura în Țara Cedrilor.

Das își lipi obrazul rumen de soldul maică-sii. Nici un fir de păr nu i se clinti, ca și când ar fi suferit de o stranie boală, dar nu era decât lipsa vântului. Ara îl strânse și mai mult lângă ea, acoperindu-i creștetul cu palmele. Al ei era și altul n-avea.

– De ce-l ții aşa? Nu-l mai ține... S-a născut pe când Cartea nici nu vestise sfârșitul Rozei Vânturilor și mânia lui Elohim... moartea... îngăimă Tereu, sătul, lăsând lingura jos în castron.

– Așa-i, acum șapte ani, murmură Ara, tulburată de amintiri.

– Acum șapte ani eu eram? o iscodi Das, iar maică-sa dădu din cap zâmbind.

– Dar acum opt ani? continuă cel mic și maică-sa scutură din cap. Nici acum nouă ani? insistă el curios. Nici acum zece ani? Nici acum zece ani nu eram?

– Cum te cheamă? întrebă indiferent bătrânul, cu mâna întinsă spre el, dar Ara își trase copilul înapoi, să nu-l ajungă degetele noduroase.

Atunci fruntea lui Tereu se încrăști și sprâncenele i se zbârliră amenințătoare.

– Tu crezi că nu știu?! tună vocea lui. Așa crezi?! Că L-am tulburat cu îndrăzneala noastră?! Că eram regi și-n numele Lui vă predicam neadevărul?! Dar nu voi ne-ați crezut? Nu ne-ați urmat voi orbește și nu ne-ați căzut la picioare, și cu averi și aur nu voi ne-ați răsfățat?! Plecați! Hai, plecați, câini nerecunoscători!

Când Ara se dădu îndărăt speriată, silueta i se arcui într-o umbră mai lungă, acoperindu-l pe micuțul de lângă ea.

„Rămâi cu bine, nebunule!”, se gândi femeia și-și ridică gluga albă peste cap. Îl trase de mână pe Das, dar copilul încă

nu se lăsa dus și-și tot sucea gâtul să-l mai vadă o dată pe bâtrânul dezlănțuit.

– Bine... duceți-vă, ingraților! Învârtindu-vă! Nu vă mai iubește? Ha-ha! Și ce-i cu asta? De parcă v-ar fi păsat înainte! De parcă n-am ști cum L-ați hulit și L-ați alungat din cocioabele voastre mizerabile! Pungașilor! Bine că nu vă mai iubește! „Nu-ne-mai-iubește-Nu-ne-mai-iubește!”

Așa-i maimuțarea bâtrânul, cu voce cântată, petrecându-i cu privirea când se îndepărtau pe poteca șerpuită în miroslul de umbră lihnită al pădurii. Arșița îi ardea buzele, limba-i era secată și-abia dacă-și mai putea rosti blestemele.

Ara și Das urcau pieptiș, iar vorbele lui Brel Tereu nu-i mai ajungeau acum. În urma lor rămăseseră doar marea, ca o pată funestă, și-o fâsie gălbuiie pe care se înălța coliba pe jumătate îngropată. În fața colibei, mogâldeața agitată umbla de colo-colo, sprijinită-n toiag, parcă măsurându-și pașii.

Se opriră în loc, ea și copilul, cu răsuflarea tăiată, să privească.

Un pâlc de zdrențăroși își repezea bețele ascuțite spre scăfărlia bâtrânului. Dansau speriați în jur, fiindcă Tereu îi ațâta cu toiagul și-și flutura mantaua blestemată, ca să-i alunge.

Cu trei luni în urmă, Ara cu Das și fratele ei, Vedur, își strânseseră sarsanalele și se-alăturaseră unui convoi de amărâți, să se-ascundă în mijlocul pădurii, să fugă de vipie, de uscăciune și disperare.

Ridicaseră o casă mică, din bârne bine aşezate la colțuri, pe o temelie șubredă, săpată în pripă. Părea fragilă, dar avea aerul de adăpost salvator al colibelor meșterite de pădurari, care te fac să răsuflui ușurat când cutreieri rătăcit în întunecimea pădurii.

Pe pământul roșcovan, puțin mai departe de răscrucea potecilor, se înălțase coliba ochioasă, cu ferestre joase și pereți desprinși chiar din forma copacilor.

Vedur îi ajutase cu toate puterile lui, puține, câte îi mai rămăseseră, după care își dăduse ultima suflare, înainte să vadă acoperișul pus.

Ara se muncise singură să acopere scheletul de lemn, plângându-și fratele, jelind, străduindu-se să termine „micul templu”, cum îl numeau ei în glumă la începuturi.

Când tocmai isprăviseră casa, ultimele ploi se storceau din norii istoviți, purtați de coada unui vânt amnezic. Vedur era de-acum în pământul uscat, sub bulgări frământați și frunze fără noroc, spălat doar de lacrimi și sudoare.

La puțin timp, poate câteva zile, trecuseră femeile sfinte, fără să se opreasă din drum, fără că să ridice frunțile, purtând în inimi candele pâlpâitoare. Cămeșoaiile albe fosneau pe călcăiele lor goale, lăsând în urmă un abur tăcut.

Au tot sperat, și ea și Das, proțapiți în fața ușii, ca femeile sfinte să le-arunce o privire sau să facă un popas, dar ele plutiseră neclintite în drumul lor. Să fi venit cărăbușul unei mormânturi, însă pașii sfintelor călcaseră cu grijă pe lângă mormânt.

Pe urmă, la două-trei săptămâni, trecuse alaiul nebunilor, vociferând, bălăgăndându-și oasele, sus-jos, sus-jos, iar ei se speriașeră și n-avuseseră nici o dorință să-i vadă. Das stinsese focul în vatră, să nu mai iasă nici urmă de fum, Ara închisese obloanele și-amândoi își lipiseră obrajii de pereții întunecați, trăgând cu ochiul printre crăpături.

Iar cel dintâi dintre lunatici, răgind ca un măgar înfuriat, a venit cu pași săltăreți spre cocioabă, cercetând geamurile cu ochii goi în timp ce ghioaga strâmbă împungea pereții.

„Doaaaamneee, de ce nee-aai părăsit?...”, cânta el un psalm în batjocură.

În sân purta un animal cenușiu mustăcios, iar vederea lor, ca și când ar fi fost una și aceeași ființă, cu un cap de şobolan și unul de om, îl făcu pe Das să tremure din tot corpul. Ara-i ținea mâna peste gură, să nu-i scape vreun țipăt, în vreme ce nebunul şedea-n patru labe, ca un câine bezmetic, și adulmeca pe sub ușă, chițăind. El sau vietatea din sân.

Au plecat cum au venit, gălăgioși, nemulțumiți, hăuind la umbrele copacilor.

Și-abia pe urmă venise soldatul acela singuratic, cu haine prăfuite, păr ciufulit, ochii cafenii și muți. El era, ca și ceilalți, în pribegie, purtând vești și tristețe.

Se aşezase obosit pe prispă, fără să-i bage în seamă, și-și îndesase în nări două fuioare de mușchi uscat de cedru, apoi le aprinsese la capete, lăsând fumul verzui să-i năpădească toată fața. Das a stat lângă el liniștit, iscodindu-l. Într-un târziu, omul i-a întins mâna prietenos, dar copilul s-a ferit.

Soldatul și-a văzut de-ale lui, până când Ara i-a adus într-un castron de tablă niște zeamă fiartă de bureți. Și-a ridicat ochii blânzi spre ea, pe urmă a pufnit nedumerit și bucătile aprinse de mușchi au sărit cât colo.

– În dar de la Dumnezeu, i-a zis scurt, întorcându-i spatele.

– Care Dumnezeu? s-a stropșit el, iar când Ara a fluturat mâna obosită, omul a continuat pe același ton: Nu vezi că nu mai bate nici un vânt?

Cum femeia tot aștepta noutăți, căci pentru asta se gândise să-l ospăteze pe prieag, soldatul s-a învrednicit într-un târziu să le povestească despre cortegiile de sacagii și neguțători de pe versantul sudic, și cum printre călători era unul, Mirascolos, aşa-și zicea, și-i binecuvânta pe toți și pretindea că-i însuși vestitorul lui Shamir.

– Shamir? a întrebat Ara întorcându-se spre el.

– „Shamir vă iubește! Shamir vă iubește!“, a intonat nazal soldatul, înainte să-și cufunde iar lingura în zeamă. Shamir e frumos, neasemuit de frumos. Cel puțin aşa zicea pușlamaua aia cu ifose de schimnic, că eu nu l-am văzut.

Soldatul a mai luat o îmbucătură și, simțind că femeia era neîncrezătoare, de teamă să nu-i pară că delirează și să-l alunge, și-a continuat cu avânt povestea.

– Ba îi mustra, ba îi mângâia pe trecători. Zicea: „Elohim ne-a părăsit și-n locul Lui și-a trimis fiul, pe Shamir. Păi, voi L-ați vrut? Nu L-ați vrut... Vă obosea, era prea neîndurător. Iubire necondiționată? Cine să-l credă? N-ați zis voi că cere prea mult ca să vă iubească? Câți dinari, cetățene? Cât face asta

și ailaltă? Nu-i curată neguțătorie?“. Și-apoi tot el îi încuraja: „Dar vine Shamir, rupt din Soare, și Shamir vă iubește și nimic nu vă cere în schimb“. Bun de gură! a încheiat soldatul.

Și-a strâns pleoapele pentru o clipă și l-a revăzut, ca în vis, pe profet foindu-se de colo-colo printre pâlcurile de sacagii.

Mirascolos era slab, deșirat, și-acoperit doar cu o blană de câine în jurul șoldurilor. Avea părul lung, sărmos, încâlcit, fața murdară de funingine ca unul care a scuturat vatra. Îl bătea pe spate pe căte unul. „Hei, bună să-ți fie ziua, om de ispravă... Cinstește-l pe Shamir!“ Dar amărâtii se fereau de el, îi aruncau căutături de fiare sperioase. „Nu m-atinge, lepră!“, îl boscoredeau fără să-și ridice ochii din pământ. „Shamir, oameni buni și triști, pe Shamir l-a trimis! Sus inima!“, îi tot încuraja arătarea, făcându-și loc printre catări, dar și catării fornăiau când îl simțeau în preajmă, scuturându-și crucele jupuite.

I-a descris totul în amănunt Arei, de parcă s-ar fi întâmplat acolo, în fața lor. Das era și el numai ochi și urechi, străduindu-se să priceapă cât mai multe din ce depănase călătorul.

Pe urmă, ca să spargă tăcerea, soldatul a ridicat vocea:

– Eu L-am iubit până mi-a crăpat pieptul!

Apoi și-a desfăcut cămașa, iar Ara a văzut o cicatrice încă urâtă și vineție în partea stângă a pieptului. Das aproape că a întins mâna s-o atingă, dar și-a retras-o repede, așteptând nerăbdător s-audă povestea ei.

Se luptase cu necredincioșii din cetatea Mairei, cel puțin aşa se lăuda acum în fața femeii și a copilului, dar nimic din ce spunea nu părea demn de crezare. „Ăla-i semn de bețivan și scandalagiu“, s-a gândit Ara precaută, făcându-i semn lui Das, din ochi, să se îndepărteze.

– N-ați auzit, carevasăzică, de bătălia de la Maira, de Pocalul cu Ochi de Păun al Domnului... care ne-a părăsit? a continuat soldatul, citind îndoiala în ochii femeii. Mi-aș fi dat viața pentru Elohim! Cincizeci dintre noi, cei mai buni, oamenii căpitanului Arventes, au murit pentru slava Lui. Și-acum... nici un vânt, corăbiile zac sfărâmate la țărm, copaci se frâng, ploile ne ocolesc...

Soldatul a scuipat gros, cu ciudă, pe poteca roșie.

Respect pentru povestea încrezătoare
„Nu ne-a părăsit“, își zicea Ara doar pentru ea, fără prea mare convingere însă.

Îi era greu să-l lămurească pe Das de ce toți muritorii vorbeau despre asta. „Cum adică nu ne mai iubește? Tu mă iubești, mamă?“ Și Ara nu-i răspundea de la început, dar el o tot împungea cu degetul în burtă. „Adică de ce Dumnezeu nu ne mai iubește?“ Și ea-i zicea: „Ne iubește, doar că-i obosit acum. Uite-l, colo, între copacii ăia“, ii arăta ea câte un iepure pleoștit, cu blana aidoma tulpinilor de cedri, foșnind printre ierburi. „Ăla-i iepure!“, riposta Das. „Ăla-i Elohim!“, îl contrazicea Ara.

Plecase și soldatul, cu amintirile lui cu tot, purtându-le poate către alte și alte urechi, dar, în altă zi, le bătuse la ușă un vraci costeliv, cu voce hârâită, ale cărui mâini tremurau pe un burdus gol.

Pe umăr, avea un papagal albastru, ciufulit, din care mai rămăseseră vîi doar ochii prostiți de foame.

– Dă-mi să umplu câteva degete de apă și ți-L dau pe Dumnezeu... se milogea el.

Ara tresări. „Dumnezeu?“

Și vraciul viclean își mișcase scurt bărbia ascuțită de cotoroanță către pasarea mototoală de lângă urechea lui.

– Ni-L dă pe Dumnezeu, mamă! Ni-L dă, uite-L! țipase Das fără să mai slăbească din ochi jigania cu aripi.

Adevărul e că Ara nu mai văzuse de multișor vreo ființă vie lipită de vreo altă vîtă, necum vreun om lipit de alt om, căci, de când cu aerul stătut și deznaidejdea, parcă toți se țineau departe de toți, iar unuia ca Brel Tereu nici hainele nu-ți venea să i le atingi, căci era spurcat. Bărbații nu mai încălecau, câinii nu-și mai meritau mânăgâierile, poate doar vreun lunatic din aceia să mai fi ținut un şobolan în sân, și-acum, vraciul pezevenghi, cu papagalul bleg pe umăr.

– Ascultare, faceți ascultare! chirăia pasarea. Mila mea-i nesfărșită și iubirea mea-i pururea vie! Iubirea mea pentru voi nu începe și nu se termină!

– Ne iubește, mamă! Ne iubește! se bucura Das cu ochi mari, strălucitori și cărti

Iar vraciul surâdea mulțumit, așteptându-și recompensa.

– Ești obosit, Doamne? l-a întrebat Das pe micul strengar cu cap rotitor.

– Dă-i-l băiatului și-o să ai ce vrei, i-a zis scurt Ara vraciului.

Omul și-a mușcat buzele arse, căci spera să scape cu mai puțin, adică doar cu spectacolul pe care-l făcea orătania.

– Fie! a îngăimăt el și i-a întins burduful femeii.

Apoi a făcut „uș!“ și pasărea s-a aciuat pe un colț de acoperiș, cercetându-și noii stăpâni la fel de atentă ca mai înainte. Das tocmai se urcase pe scară și se chinuia s-o înduplece să i se așeze în vârful capului.

– Da' de unde știe el vorbele astea? l-a întrebat Ara pe musafirul nepoftit, în timp ce-i turna apă-n burduf.

– Mare hatâr i s-a făcut să-l însotească o zi și-o noapte pe Iubitorul Shamir, i-a explicat vraciul fără chef, tot gândindu-se cum ar putea pleca de-acolo și cu apa, și cu neprețuita vietate.

– Shamir! a pufnit Ara. Am mai auzit de trăsnitul ăsta...

– Trăsnit, da, dar cine să ne mai ușureze sufletul, femeie? Cine să ne mai mângâie singurătățile și să ne redea nădejdea?

– Cine? Un muritor? l-a repezit Ara sarcastică.

Vraciul a luat cu mâini grăbite burduful, l-a dus de două ori lacom la gură și-apoi s-a milogit iarăși, cu vocea mierosă.

– Dă-mi pasărea înapoi, femeie miloasă. Sunt un biet călător singur. N-am să rămân dator.

Însă Ara nu i-a aruncat nici măcar o privire și s-a uitat cu dragoste la Das, pe creștetul căruia poposise Dumnezeul cu pene albastre și lucioase.

– Luați aminte! Luați aminte! Iubirea nu-i mută, iubirea vorbește! cloncănea vietatea și, din ecou, se revărsa amintirea unor vremuri care păreau să nu se mai întoarcă.